

Ο ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΣ ΤΕΡΑΤΟΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Η ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΑ ΨΕΜΜΑΤΑ ΤΟΥ ΒΑΡΩΝΟΥ ΜΥΓΧΑΟΥΖΕΝ

‘Η... αληθινή του ιστορία! Άξιωματικός στο ρωσικό στρατό. ‘Η παραιτήσι του και το άπετραβήγμα του στο έξοχικό του κτήμα. Συναγωνισμός ψευδολογίας! Πώς δυο συγγραφείς έκαναν χρυσές δουλειές. ‘Η ιστορία του λιονταριού και του κροκοδείλου. ‘Η ‘Επαυλις του Ψεύδους, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Σ αποκαλιωφθίμε σημερα μπροστά στο διασημότερο ψεύτη όλων των εποχών! Δέν τον ξεράτε; Είνε ο βαρώνος Μυγχαούζεν! Σέ λίγο πρόκειται, στη Γερμανία, νά του στήσουν τόν ανδριάντα του: Θά τον παραστήσουν καθάλλα, άπάνω στο περήνω φυσό... Άλογος, μιάς άτ’ τις καλύτερες του ιστορίες...

‘Η ιστορία που διηγείται σχετιζώς ο βαρώνος είνε ή εξής:

‘Εκάποτε ήπατανα καμαρωτός, καθάλλα, σέ μιά πόλι που εχίμαε κρηφύσει, τόν ζωρό του πολεμίου, Κάτοια

βαρειά πέτρα όμως, άτ’ τά τεύχη της πόλεως, φανταί πως εχίε πέσει επάνω στ’ άλογο μου, πίσω από τη σέλλα, και τούκοψε στη μέση. ‘Αλλά αυτό το κατάλαβα άργότερα. Πήγα λοιπόν κ’ εγώ το άλογο μου, για νά το ποτίσω σέ μιά βρύση. Χαλάρωσα τά ζυλιάρια, τ’ άλογο έκοψε τ’ κεφάλι του μεσ’ τού νερού κ’ άρχισε νά πίνη... Τί διαμα ήταν εκείνη! ‘Εμπε, είνε και δέν σίριωνε διάλω το κεφάλι του. Πέρασε ώρα πολλή. Τ’ άλογο μου έξακολούθησε νά πίνη! ‘Η διαμα του ποτίναε κατάπληξι! Γρηγόρ τότε τ’ κεφάλι μου, και τί νά δω; ‘Όσο νερό είνε τ’ άλογο μου από μπρος, τούφραγε από πίσω, γιατί τ’ σώμα του εχίε κοπεί στα δύο, τ’ πίσω μέρος είνετι κ’ όλο τ’ νερό χιόνταεν άτ’ την τρίτα...

Σ’ αυτό το μού άλογο λοιπόν πρόκειται νά στήσουν τόν βαρώνο. Το αγάλμα του θά στήθη στο Μπουντερόντερ, στην όρη του ποταμού Βέξερ, στο Άννόβερο της Γερμανίας. Μερικοί, έν τούτους, άρνούνται νά πιστέψουν ότι ο περίφημος βαρώνος Μυγχαούζεν έζησε πραγματικά! Αυτό νά είνε τάχα τιμωρία ή θοισάμβος για τόν μεγαλύτερο ψεύτη του κόσμου; Μάλλον τ’ δεύτερο, άφού τά κατάφερε ώστε και ή ζωή του άόμα νά περάση για ψέμμα...

Άφορη της δυσπιστίας αυτής, είνε ή ιστορίες άκριβώς, που τόν έκαναν διάσημο. ‘Η ιστορίες αυτές δημοσιεύθηκαν, πρώτη φορά, χωρίς τη συγκατάθεσι του βαρώνου, μέ τόν τίτλο ‘Τά Παραμύθια του βαρώνου Μυγχαούζεν’, άτ’ τόν φίλο του λογογράφου ‘Ερρίκο Ράσπε. Το παράδειγμα του Ράσπε, τ’ μιμήθηκε κ’ άλλος ένας λογογράφος, ο Γοδεφρόδος Μπύργερο, ο όποιος δημοσίευσε, κ’ εκείνος, μιά σειρά από ιστορίες του βαρώνου Μυγχαούζεν. Στόν πρόλογο της εκδόσεώς του, φωναζόταν ότι ή ιστορίες αυτές δέν ήταν άστοχημα της φαντασίας του, αλλά ή πιστή επανάληψη των όσων εχίε άκούσει από τ’ στόμα τ’ ίδιου τ’ βαρώνου. ‘Η έπιμονή του, κ’ οι υπερβολικοί του όροι, έγιναν όμως άφορη, ώστε νά γεννηθούν ύποψιες ότι έλεγε ψέμματα, κ’ ότι ή ιστορίες ήταν, πέρα για πέρα, δικές του έπινοήσεις...

Κ’ όμως είνε έξακριβωμένο ότι ο βαρώνος Μυγχαούζεν έζησε — έζησε... στ’ αλήθεια! Τ’ θνομά του ήταν ‘Ιερώνιμος-Κάρολος Φρειδερίκος φόν Μυγχαούζεν, και καταγόταν από μιά παλαιωτάτη άριστοκρατική οικογένεια της Γερμανίας. Γεννήθηκε στις 11 Μαΐου τού 1720. ‘Υπαρέτησε ως άξιωματικός στο ρωσικό στρατό — πράγμα που ήταν πολύ συνηθισμένο, τότε, στους νεαρούς Γερμανούς, που ζητούσαν τύχη. ‘Επ’ τέσσερα χρόνια πολεμήσε εναντίον των Τούρκων. Τό 1750 παρητήθη άτ’ τ’ στρατό. Εχίε ζήσει άρεκατά τόν σκληρό βίο τών στρατοπέδων και τών πολεμών και ήθελε νά ξεκουραστή. Άποσύθηκε, τότε, στο οικογενειακό του κτήμα, κ’ εκεί άρχισε νά μαζεύη λίγους φίλους, γύρω από τ’ φιλόξενο πάντα τραπέζι του, και νά τους διηγείται διάφορα παραμύθια, υπό τύπον προσωπικών του άναμνήσεων, χαριτωμένες τερατολογίες!...

Στό σπίτι του σήγαζαν κ’ οι δυο φιλόλογοι, που άναφέρουμε παραπάνω, κ’ ο κτηηγός Ροζμάγιερ. ‘Ο κτηηγός αυτός, διηγούμενος τους διαφόρους κτηηγτικούς του άθλους, τούς... πλερώνε τόσο πολύ, ώστε ο βαρώνος, που ήταν, κ’ αυτός, μαμωδής κτηηγός, προσπαθούσε νά τόν υπερβάλη. Γι-

νόταν, δηλαδή, ένα είδος συναγωνισμού, μεταξύ τους, πώς θά πει τά μεγαλύτερα και διασημωτικώτερα για την παρεια ψέμματα...

Οι δυο φιλόλογοι, που παρακολούθουν αυτό τόν συναγωνισμό, όταν βρέθηκαν, άργότερα, σ’ έποχές... άριμίας, θυμήθηκαν τις ιστορίες που τούς διηγείτο, μέ τόσο χιούμορ, ο βαρώνος, και σκέφθηκαν νά τις συγκεντρώσουν και νά τις εκδώσουν. Και πραγματικά, μέ τις εκδόσεις τους αυτές, έκαναν χρυσές δουλειές! Τα παραμύθια τού βαρώνου Μυγχαούζεν δημοσιεύθηκαν, πρώτη φορά, στα 1785, κ’ άτ’ την έποχή εκείνη, έγιναν κτήμα όλου τού κόσμου...

Κάποτε έγινε, στη Γερμανία, δημοψήφισμα για τ’ κτωιά είνε ή πιο διαδεδομένη και δημοφιλής τερατολογία, άτ’ τις ιστορίες τού βαρώνου. Τούς περισσότερους ψήφους, λοιπόν, πήρε ή ιστορία τού λιονταριού, τού κροκοδείλου, και της συναντήσεώς των στο χείλος της άβυσσου.

‘Η ιστορία αυτή είνε ή εξής:

Κάποτε, λέει ο βαρώνος, κτηηγούσε μόνος του στο δάσος. Σαφηνά, παρουσιάζετα μπροστά του ένα λιοντάρι, μέ πολύ άγριες διαθέσεις. ‘Ο βαρώνος τ’ βάλε στα πόδια. Τρέχει, τρέχει, σαν τρέφιος, και φθάνε στην άκρη ενός γρεμιού, στο βάθος τού όποιου ήταν νερά. Το λιοντάρι εχόχταν τρέχοντας, πίσω του. Κάνει νά γρησι, τότε, πρὸς τη μεριά τού γρεμιού, και τί νά δη; Μές’ άτ’ τά νερά της άβυσσου, εχίε βγει ένας τεράστιος κροκοδείλος, μέ τ’ στόμα ορθάνοιχτο, έτοιμος νά τόν καταπιή! Για τ’ βαρώνο, δέν υπήρχε άλλη διεξόδος, στο φοβερό τ’ δίλημμα, που τού παρουσιάζόταν: έπρεπε γρήγορα ν’ άποφασίση τίνος από τά δυο θηρία νά γίνη ο μεξές — τού λιονταριού ή τού κροκοδείλου... Μιά και δυο, τότε, ο βαρώνος πηδάε στο κενόν. Το λιοντάρι κάνει νά χιμήξει από πίσω του, και μέ τή φόρα που έχει πάρει, γρομμύζεται, κ’ είνετι, στο κενόν, και τ’ κεφάλι του σφηνώνετα μέσ’ τ’ ανοιχτό στόμα τού κροκοδείλου! ‘Ο βαρώνος, σ’ αυτό τ’ μεταξύ, χιόμενος στο νερό, περμένει, περμένει, αλλά δέν άκούει τίποτε... Πάιρνε, τότε, θάρρος. Βγάξει έξω τ’ κεφάλι — και τί βλέπει; ‘Ο κροκοδείλος προσπαθούσε νά φάη τ’ κεφάλι τού λιονταριού, που ήταν σφηνωμένο μέσ’ στο στόμα του, ένω τ’ λιοντάρι πολεμούσε νά τόν καταπαράξη από μέσα! Τότε ο βαρώνος χιμάει, κ’ ένα σάλτο, καταπάνω τους, βγάξει τ’ μαχαίρι του, και κόβει τ’ λαμό τού λιονταριού. ‘Επειτα, μέ τή λαβή τού μαχαριού, σπρόγγει τ’ κομμένο κεφάλι τού λιονταριού, π’ο παθεία, στο λαμό τού κροκοδείλου, τού τ’ χιόνει πιο μέσα και τόν πνίγει!...

Δεύτερη σειρά έπιτυχίας εχίε ή έπίσης νόστιμη τερατολογία τού άλλου και τού κτηιπαριού. ‘Ιδού τη και αυτή:

‘Ο βαρώνος φτάνε κατάκοπος, καθάλλα, έπειτα από έξαντλητήσι διαδρομή, σ’ ένα μέρος έρημο και χιονισμένο. Στεπερύνει και ψάχνει νά βρη ένα δέντρο, για νά δέση τ’ άλογο του. Γύρω του, όμως, δέν βλέπει τίποτε. Δέν υπάρχει παρά χιόνι κ’ έρημιά... Στο τέλος, άνακαλίπτει ένα σίδερο, που έξέχει μέσ’ από τ’ χιόνι. Δένει τ’ άλογο του, και πέφτει νά πλαγιάση. Τό πρωϊ ξυπνάει και κτυπάει γύρω του κατάπληκτος: ‘Αντί τού έρημου, χιονισμένου χώρου, βλέπει πώς είνε πλαγισμένος άπλά σε μιά έκαληρία... Τό άλογο του δέν υπάρχει πουθενά! Συναχρόνως ένας θόρυβος τόν κάνει νά σπρώση τ’ μάτι του ψηλά. Διακρίνει, τότε, τ’ άλογο του κρημασμένο, στην κορφή τού κρημασμένου της έκαληρίας... Τί εχίε συμβή; Άπλούστατα. Τό χιόνι, που εχίε σκεπάσει, αποβραδής, όλην εκείνη την περιοχή, σέ μεγάλο ύψος, και δέν εχίε άφήσει νά έξέχη παρά ή άκρη τού κρημασμένου της έκαληρίας (αυτό ήταν τ’ σίδερο, που εχίε δέσει τ’ άλογο του!) εχίε λυώσει, στο διάστημα της νύχτας... Κ’ αυτός μέν εχίε κατεβή, σιγά-σιγά, κάτω, στην επιφάνεια της γής, ένω τ’ άλογο του, που ήταν δεμένο στο σίδερο, έμεινε κρημασμένο στα ύψη, και χλιμνίζετα παραπονιτικά! Σκαρφάλωσε, τότε, ως τ’ κρημασμένο, τώλιος από κει, τ’ο καθάλλωρεψε, και τράβηξε τ’ δρόμο του...

Τρέψη ήρθε ή ιστορία τού κτηηγτικού κέφατος:

‘Ενα βράδυ, που έκανε κρύο δυνατό, κ’ ή-

‘Επαυλις στην πόλι καμαρωτός, καθάλλα στο άλογο μου...

